

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1904.

Leto V.

Angela.

Kakor pobožni romarji,
pesem žalobno pojoč,
moje pesmi romajo
v tiho jesensko noč.

Daleč v daljo romajo,
na grob osamljeni tvoj,
poklekajo tam in molijo
za tvoje duše pokoj.

O, Angela, ti ne veš,
kakšno je življenje zunaj,
kak je mrzlo in sovražno,
v grobu pa je tih pokoj . . .

Ti ne veš, kako tam zunaj
se zbude viharji divji,
reke močne pridrvijo,
silno in nenadoma.

Ah — in kam zašel sem zopet? —
Trudna že je moja glava,
v srcu tiha žalost vstaja,
pred oči mi stopa smrt.

Kaj ni bila žalost strašna,
ko si bila v prvem cvetu,
in prišla je bela žena
in zaprla ti oči?

Ali zdaj je vse končano!
V grobu hladnem mirno spavaš,
in nad tabo rože bele
lepe bajke sanjajo.

1.

In zvezde na nebu trepečejo,
ta . . . ona vzdrhti, vzplameni . . .
Ah, sestrice, to so tvoje oči,
tvoje mlade in žive oči . . .

Ah, sestrice, to je tvoj obraz,
tvoj zlati, nebeški obraz.
Opazila si me, pogledala,
pozdravila me tačas.

2.

In tedaj mrjô cvetovi,
lepe nade, lepe sanje —
in oči zazro pred sabo
zapuščene krajine . . .

Ali v grobu ti je dobro.
Ah, da mogel vanj bi k tebi!
Sestrice bi se oklenil
in zatisnil bi oči . . .

3.

Kaj ni strašno mlad umreti,
ko se kri kipí po žilah,
sveža, vroča kri mladostna,
ko srce je ogenj živ? —

Ah, tako si ti umrla! —
Roke so ti omahnile,
le na čelu stal še znoj je
boja smrtnega.

4.

Tebe jaz nazaj želim si,
rad bi ti povest povedal,
rad razložil svoja pota,
svoje grenko romanje.

Ah, ti nimaš želj nobenih,
tebe le želi nazaj si
zapuščena mati tvoja
in tožeči oče tvoj . . .

Kaj je treba tebi tožeb,
kaj je treba tebi vzdihov,
ko pač srečna, najsrečnejša
si med vsemi nami ti?

Glej, na nebu že bledijo
zvezde svetle, in že davno
luna se je umaknila
s pota temnomodrega . . .

Glej, že se žari na vzhodu,
glej, že se budi življenje,
dan že zove me na pota,
s trnjem vsa posipana . . .

Ah, mogoče kot nihče še
ti povest bi razumela,
nagnila obličje belo,
z mano zajokala bi . . .

5. Sama radost, sama sreča
novo je življenje tvoje,
nedosežna meni sreča,
nedosežen, večer dan . . .

6. Zdrava, sestrical . . . Ah, rad bi
stisnil drobno roko tvojo,
rad bi še v slovo poljubil
mrtvotih tvoj obraz . . .

Težko je slovo od tebe!
Ruša sanja le pred mano,
rože klanjajo se tiho,
bele lilije cvetó . . .

Roman Romanov.

Na Vernih duš dan.

Črez osamljene grobove
lahna sapica hiti;
med cipresami v vejevju
žalostno šumi, šumi . . .

Le ugasni, dan nemirni,
vse objemi, božji mir,
ker nocojšnja noč je dušam
blaženosti božje vir . . .

Čujte, čujte šepetanje,
ki prihaja črez polje!
Zvezdice celo z višave
dol na zemljico strmé.

Saj nocoj presrečne duše
z angelci še rajajo
in se krog nebes veselo
z njimi izprehajajo . . .

Ah, in jutri volja božja
v vice pošlje jih nazaj;
a s seboj spomine zlate
nesejo na božji raj.

1. Tiho, tožno šepetanje
širi se črez mirno plan,
nad gorámi, nad lesovi
že umira beli dan.

2. Saj nocoj v prirodi božji
čudežna se zbujajo noč;
vse oživljeno, veselo —
a odkod ta čudna moč?

3. In s seboj še ponesejo
upanja nebeški žar,
ki med groznim bo trpljenjem
jim moči dajal vsekdar!

Borisov.